

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

På det punkt tror jeg godt, jeg kan sige, at fru Line Barfod ikke er enig i regeringens holdning til spørgsmålet.

Jeg vil sige, at det er da positivt, at det er i så få tilfælde, det er nødvendigt. Men jeg synes også, man må anerkende, at de mennesker, der har meget stor indsigt på området, nu har arbejdet med problemstillingen og er nået frem til, at de forslag, som er gennemført, er en afbalanceret måde til at varetage de forskellige hensyn, der skal varetages.

Kl. 13.15

Jeg synes bestemt, det er tiltag, som skal benyttes med allerstørste varsomhed, men på den anden side må man sige, at nogle gange er det måske desværre den eneste mulige løsning, der er tilbage. Derfor synes jeg også, det er rigtigt at fastholde muligheden som en absolut sidste mulighed, hvis man f.eks. har at gøre med en person, som er meget vanskelig at holde inde bag fængslets mure og meget ivrig efter at undslippe. Her bliver man altså nogle gange nødt til at have ganske særlige foranstaltninger, og jeg har meget svært ved at se, at der skulle være andre praktiske løsninger på, hvordan man ellers skulle sikre, at den gruppe, som enrumsanbringelser benyttes over for, ikke undviger eller på anden måde truer sikkerheden i fængslerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Line Barfod, sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hvis vi tager hele spørgsmålet om isolation, har det jo gentagne gange været debatteret, og mennesker med indsigt på området har siddet og foretaget afbalancerede overvejelser osv. og gentagne gange underkendt det, som man tidligere syntes var i orden.

Der er sket en udvikling, og i andre lande klarer man sig jo fuldstændig uden isolation, så hvorfor skulle det ikke også være muligt at sige her i Danmark: Vi vil simpelt hen ikke udsætte nogen, der er under 18 år, for at sidde isoleret. Vi pålægger os selv at bruge de ressourcer, der er nødvendige for at finde nogle andre løsninger, end at unge under 18 år skal anbringes i isolation i fængslerne. Hvorfor kan det ikke lade sig gøre?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Der er jo sket en udvikling på området, og som jeg også tilkendegav i min tale, er bekendtgørelsen også ændret, sidste gang i sommeren 2003, hvor man fulgte arbejdsgruppens indstillinger.

Jeg vil også sige til fru Line Barfod, at det er jo ikke sådan, at jeg står her og siger, at de regler skal gælde de næste 20 år frem. Det kan godt være, praksis ændrer sig, det kan være, der kommer nye muligheder osv., og så synes jeg da, man skal være åben over for igen at justere reglerne. Men der har været en meget grundig gennemgang af reglerne af meget kompetente mennesker, og reglerne blev justeret for ganske kort tid siden, så derfor finder jeg, at i hvert fald på nuværende tidspunkt er der ikke behov for yderligere justeringer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan indlede med at sige, at Venstre helt kan tilslutte sig det, justitsministeren har sagt. Det var sådan set også det, vi ville have sagt, hvis vi ikke havde hørt justitsministeren sige det, så der er sådan set ikke så meget at tilføje.

Det er, som ministeren var inde på, rent tal-mæssigt ikke noget særlig stort problem. Men det skal selvfølgelig ikke afskære os fra hele tiden at sørge for, at vore principielle holdninger også er i overensstemmelse med den virkelighed, vi kan fastsætte herindefra.

Spørgsmålet om domstolsprøvelse var ministeren også inde på, og det blev remset op, hvad der i øvrigt er af klagemuligheder. Vi havde også den diskussion i en anden sammenhæng forleden dag, og vi i Venstre synes, der er tilstrækkelig retssikkerhed med de klagemuligheder, der er. Der er derudover i sommer udarbejdet en ny bekendtgørelse, som siger, at personalet skal være opmærksom på specielt de unge, der er i isolation.

Den foregående ordveksling får mig til at rejse dette spørgsmål over for fru Line Barfod: Hvis vi nu helt aktuelt sagde, at unge under 18 år slet ikke kan enrumanbringes, hvordan ville virkeligheden så se ud? Lad os nu forestille os, at en ung simpelt hen ikke kan tåle at se andre mennesker, uden at han absolut skal slå dem, hvad er det så for en virkelighed, fru Line Barfod forestiller sig? Hvilke af de andre indsatte skal belemres med hans tilstedeværelse? Det